

[Socialministeren.]

hed og læsesvaghed skal optages til revision i indeværende samling. Ved forslaget foreslås § 71 imidlertid bevaret uændret.

Baggrunden herfor er, at lovbestemmelsen i tiden siden dens indførelse i 1954 har vist sig at være hensigtsmæssig og påkrævet. Den har været med til at sikre, at vi her i landet med rette kan glæde os over at have skabt en god ramme om dette vigtige pædagogisk-lægelige behandlingsområde, hvor handicappet ikke alene kan betyde gener for den enkelte og hans omgivelser og medføre dybt menneskelige problemer, men hvor handicappet også kan bevirke svære tilpavningsvanskeligheder til samfund og erhverv, hvis ikke den fornødne behandling sættes ind i tide.

Om forhistorien for bestemmelsen i § 71 kan jeg oplyse, at der ved lov nr. 196 af 11. juni 1954 gennem en ændret affattelse af den daværende forsorgslovs § 257 blev indført en nyordning af forsorgen for talelidende. De væsentligste ændringer består i, at kommunerne blev fritaget for og staten overtog udgifterne ved den ambulante behandling af talelidende uden for statens institutter for talelidende, såfremt behandlingen sker efter henvisning fra et taleinstitut. Staten afholder udgifterne ved denne behandling uanset patienternes økonomiske forhold. Endvidere blev det i loven fastsat, at der for sværere tilfælde af ordblindhed og læsesvaghed gælder samme regler som for tilfælde af talelidelser. Endelig blev socialministeren bemyndiget til at fastsætte nye regler for indberetning af tilfælde af talelidelser samt sværere tilfælde af ordblindhed og læsesvaghed.

I forbindelse med lovforslagets behandling i 1954 blev det af folketingets udvalg fremhævet, at alt, hvad der kan overføres af undervisning til den almindelige folkeskole, bør overføres, og at denne lov kun skal betragtes som dækning for de svære tilfælde og for de steder, hvor det er umuligt for folkeskolen at skaffe kvalificeret undervisning. Man var i denne forbindelse specielt opmærksom på de ordblindes problem.

Ved lov nr. 89 af 21. marts 1959 blev den i ovennævnte lovs § 2 foreskrevne lovrevision i folketingsåret 1958-59 udskudt til folketingsåret 1960-61. Ved behandlingen af lovforslaget herom blev der især lagt

vægt på, at det af undervisningsministeriet under 25. august 1955 nedsatte udvalg vedrørende særundervisning endnu ikke havde afsluttet sit arbejde, hvorfor det ikke var muligt at udtale sig om, i hvilket omfang og på hvilken måde særundervisning i folkeskolen ville blive tilrettelagt.

Efter gennemførelsen af lov om offentlig forsorg af 31. maj 1961 blev de nævnte regler om talelidende og ordblind i realiteten uændret overført til lovens § 71. Samtidig blev revisionen i lovens § 132 udskudt til folketingsåret 1962-63.

Ved skrivelse af 15. februar 1962 har socialministeren herefter nedsat et udvalg vedrørende særfor sorgens behandling af ordblindhed (ordblindeudvalget). I udvalget er der bl. a. repræsentation for undervisningsministeriet, for socialministeriet, for sundhedsstyrelsen og for Landsforeningen for Ordblindesagen.

Man har i dette udvalg bl. a. drøftet forholdet mellem på den ene side folkeskolens specialundervisning af talehæmmede og læseretarderede og på den anden side tale- og ordblindeforsorgens behandling af talelidende og sværere tilfælde af ordblindhed og læsesvaghed. Drøftelserne i udvalget er foregået på baggrund af, at udvalget af 1955 om særundervisning har afgivet betænkning („den grønne betænkning“) om folkeskolens specialundervisning, og at undervisningsministeriet herefter den 4. august 1961 har udsendt en række cirkulærer om folkeskolens specialundervisning, bl. a. af talehæmmede og læseretarderede.

Der er i udvalget enighed om, at der, for så vidt angår børn i skolealderen, fortsat vil være behov for, at der fra tale- og ordblindeforsorgen kan foretages henvisning i henhold til § 71 til lokal behandling for talelidelser og sværere tilfælde af ordblindhed og læsesvaghed. Bestemmelsen bør fortsat administreres i et nært samarbejde mellem forsorgen og folkeskolen efter den linje, at alt, hvad der kan overføres af undervisning til folkeskolens specialundervisning og tilfredsstillende behandles her, henlægges hertil, således at forsorgen aflastes i takt med den stærke udbygning af specialundervisningen, som i disse år finder sted. Skulle det i øvrigt efter en årrække vise sig, at folkeskolen selv kan klare den nødvendige undervisning af alle børn i